

пръста си въ челото, помисли и, види се, слѣдъ като мжчително и бавно проумѣ нѣщо, обхвана го изведнажъ страшна яростъ.

— Черно-ка-пецъ! — завика той подиръ попъ Стефана, като се кандилкаше насамъ-нататъкъ. — Фа-рисей! Пиянъ съмъ нѣ, пиянъ съмъ! Какво ще ми направишъ. Пия и ще пия!

Другъ пжтъ попъ Стефанъ мина покрай кръчмата. Вжтрѣ бѣше дѣдо Недко, пиянъ пакъ, като всѣкога.

— Изправилъ се надъ главата ми — високо разказваше той — сѣкашъ душата ми иска да вземе. Работи, та работи. Абе, човѣче божи, хичъ сега врѣме за икони ли е? Хората не вѣрватъ въ истинскитѣ светци, камо ли въ писанитѣ! Въ нищо не вѣрватъ. Ни въ Бога, ни въ дявола. Икона! Какво е иконата? Боядисана и на-шарена дѣска. Цѣлувашъ я и ѣ се кланяшъ. Идоло-поклонство е туй, а не християнство!

Попъ Стефанъ разбра, че иконописецътъ е непоправимъ. Наскоро самъ той се разболѣ и днесъ за първи пжтъ излизаше отъ кжщи. Прѣзъ това врѣме той нищо не бѣше чулъ за дѣда Недка. Тукъ ли е още, или пѣкъ си е заминалъ въ града? Да не би пѣкъ да е боленъ? За умраза и отмъщение нѣмаше мѣсто въ сърцето на попъ Стефана. Той се укори, че бѣше забравилъ досега бездомния иконописецъ, не бѣше попиталъ дѣ е и какъ прѣкарва. И намѣсто да иде у дома си, той се повърна и влѣзе въ черковния дворъ.

Отдалечъ още той видѣ, че вратата на килера бѣше отворена, имаше изути обуца и една тояга бѣше подпрѣна до стѣната. Иконописецътъ бѣше тука. Попъ Стефанъ надникна прѣзъ прозореца, но не можа да види нищо, заобиколи и мина къмъ вратата. Повика, покашли се — никой не се обади. Тогава той прѣкрачи прага и влѣзе. Но не успѣ и двѣ крачки да направи и той се сепна, спрѣ се и остана като прикованъ на мѣстото си.